

26 września wspomnienie pary małżeńskiej - tercjarzy franciszkańskich św. Elzeara i bł. Delfinę

Elzear urodził się w 1286 r. w arystokratycznej rodzinie w Prowansji. Jego matka ofiarowała go Bogu, prosząc, by „raczej zaraz po chrzcie zabrał go do siebie, niż żeby miał się splamić w życiu grzechem śmiertelnym”. Prośby zostały wysłuchane, bo już od dziecka Elzear odznaczał się mądrością i czynił miłosierdzie wobec ubogich. Wychowywał go jego wuj Wilhelm, opat z Saint-Victor w Marsylii. Jako młodzieniec wstąpił do III Zakonu św. Franciszka. Mając kilkanaście lat poślubił Delfinę.

Delfina de Signe urodziła się około 1282 r. w Alpach francuskich. Została żoną Elzeara mając około 15 lat. Początkowo sprzeciwiała się małżeństwu, ale ostatecznie namówiła męża do złożenia ślubu czystości. Po śmierci teścia udała się wraz z Elzearem do królestwa neapolitańskiego, gdzie objęli hrabstwo Ariano. W roku 1323 wyjechali do Paryża, dokąd król wysłał Elzeara jako swego posła. Elzear zmarł w Paryżu 27 września 1323 roku. Chciał, by pochowano go w habitach franciszkańskich.

Razem z małżonką opromienili III Zakon Franciszkański niezwykłymi cnotami. Obfite dobra, które posiadali, hojnie rozdawali ubogim. Stale oddawali się modlitwie i dobrym uczynkom.

Delfina zaś zmarła w Calfières 26 listopada 1358 roku. Papież Innocenty XII 24 lipca 1694 roku zatwierdził teksty oficjum i Mszy ku jej czci.

Elzeara kanonizował jego chrześniak, papież Urban V w roku 1369. Delfinę lud czczył na równi z mężem, a „Martyrologium franciszkańskie” wspomina ją jako błogosławioną.